

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5833/2018
15.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић - Дуца, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3591/17 од 05.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3591/17 од 05.07.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3591/17 од 05.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1706/17 од 27.07.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, као сукориснику са уделом од 167/6728 на непокретности означеној као кп.бр., у површини од 0.66,31 ха, уписаној у лн бр. ... КО ..., с тим што удео тужиоца у овој парцели има површину од 0.01,67ха, а овај удео је ушао у састав означене парцеле од непокретности означених по старом премеру као кп.бр. ... и ..., обе КО ... и утопио се у новоформирану кп.бр. ... КО ..., с тим што овај „утопљени“ део почиње од тачке 1, која представља тромеђу између кп.бр. ..., ... и ..., све КО ... и протеже се правцем истока у дужини од 4,00 метара до тачке 2, где се прелама и протеже правцем североистока у дужини од 29,60 метара до тачке 3, где се прелама и протеже правцем истока у дужини од 9,08 метара до тачке 4, где се прелама и протеже правцем југоистока у дужини од 18,25 метара до тачке 5, где се прелама и протеже правцем југоистока у дужини од 27,29 метара до тачке 6, која представља четворомеђу кп.бр. ..., ..., ... и ..., све КО ..., где се прелама и

протеже правцем северозапада у дужини од 12,17 метара то тачке 7, где се прелама и протеже правцем северозапада у дужини од 7,78 метара до тачке 9, где се прелама и протеже правцем запада у дужини од 13,68 метара до тачке 10, где се прелама и протеже правцем југозапада у дужини од 19,37 метара, до тачке 11, где се прелама и протеже правцем југозапада у дужини од 23,75 метара до тачке 12, где се прелама и протеже правцем северозапада у дужини од 18,57 метара до тачке 1, где се ова граница и завршава, исплати накнаду за ово бесправно одузето земљиште у укупном износу од 501.000,00 динара, са законском затезном каматом од 28.06.2017. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 94.952,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3591/17 од 05.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 95/14,87/18, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужицу исплати накнаду за бесправно одузето земљиште. Ово због тога што непокретност тужиоца, ближе описана у изреци првостепене пресуде, није формално експроприсана, већ је радњама туженог практично изузета из државине тужиоца, без спроведеног управног поступка експропријације, на који начин је тужилац онемогућен да непокретност користи. Наиме, део спорне парцеле је асфалтиран са хоризонталном и вертикалном саобраћајном сигнализацијом, на коме је изграђена целокупна инфраструктура, а према изводу из катастра непокретности представља улицу и сходно одредби Закона о јавној својини представља добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази, односно у својини туженог који је и уписан као искључиви корисник- држалац наведене непокретности. На тај начин је тужилац лишен права у вези те парцеле, а како тужиоцу и његовим правним претходницима није исплаћена накнада у вези спорне парцеле, сходно члану 1. Протокола бр. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије, тужиоцу је досуђена тражена накнада као посебан вид заштите права на имовину, у висини просечне тржишне вредности непокретности на датој локацији. Поред тога, оцењен је неоснованим

истакнути приговор застарелости потраживања, јер се ради о спору за заштиту права својине које, гарантовано Уставом Републике Србије, не застарева.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Правноснажне одлуке које је тужени доставио уз ревизију односе се на оцену основаности приговора застарелости потраживања по захтеву за исплату накнаде због конституисања законске стварне службености на непокретности односно на накнаду за коришћење непокретности као послужног добра, у ком случају својина на непокретности није престала, што није ситуација у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.04.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 217.100,00 динара. Поднеском од 17.07.2017. године, тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 501.000,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 27.07.2017. године. Другостепена пресуда је донета 05.07.2018. године. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 120,1670 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 4.169,20 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по срењем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић